

Lương Sĩ Hằng

ĐỜI ĐẠO

PHÂN MINH

*Bài Giảng: ĐỜI ĐẠO PHÂN MINH
tại Đại Hội Tâm Linh, Bruxelles, Bỉ Quốc,
ngày 3 tháng 8 năm 1993*

ĐỜI ĐẠO PHÂN MINH

Hôm nay ngày 3 tháng 8 năm 1993 lúc 4 giờ 17 phút khuya sau khi viết Mục Bế Tám, tôi lại có sức khỏe tiếp tục bàn bạc cùng các bạn khắp năm châu để tìm hiểu nguyên lý của cuộc sống của chúng ta và mục đích tu học của chúng ta, để làm gì đây, sẽ đi về đâu?

Thưa các bạn, cuộc sống của chúng ta hiện tại đầy đủ sự học hỏi không ngừng nghỉ trong muôn chiều kích động và phản động của tâm thức. Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây đều điều luyện tâm thức của chúng ta tiến hóa. Các bạn thiền các bạn thấy rõ, đêm đêm chúng ta thiền là chúng ta đã nuôi dưỡng một ý lực giải thoát, còn muốn hành cho cơ tạng được yên ổn thanh tịnh và tự chủ hoàn toàn, khai triển tâm thức từ bi sẵn có của chính chúng ta, là một kỳ công mà chúng ta đã chọn. Khi chúng ta đã chọn một con đường đi thì phải dốc lòng đi. Ngay ở trần gian chúng ta muốn đi đâu đi nữa cũng phải

có mục đích, mà trong cái mục đích đó phải kiên nhẫn dày công thì mới đạt tới mục đích. Còn cuộc sống thiêng liêng liên hệ thiên, địa, nhân rõ ràng trong ba cõi, mà chúng ta đang sống trong cảnh phù sanh như sinh này là tạm bợ, đòi hỏi rất nhiều nhưng mà rốt cuộc không có kết quả. Cho nên chúng ta hướng về con đường tu, hướng về những hình ảnh thanh tịnh; thậm chí chúng ta thấy đi đến rừng núi vĩ đại tâm chúng ta lại an, tại sao? Đó là nơi thanh tịnh, không thay đổi, không di chuyển. Chúng ta ở cảnh di chuyển không thành rồi chúng ta phải trở về cảnh ổn định, tự nhiên và hồn nhiên phát triển tâm thức chúng ta mới yên.

Cái pháp chúng ta đang hành đây trong cái đường lối rất rõ ràng, các bạn đang đi càng ngày nó càng ổn định. Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định nó liên hệ với cả càn khôn vũ trụ, liên hệ với nguyên khí cuộc sống; còn không phải là người đời, người đời tôi phải liên hệ với xã hội, liên hệ với bánh trái, ăn uống, ăn mặc, cái đó là bên ngoài, còn cái này chúng ta

liên hệ với nguyên lý cả càn khôn vũ trụ. Đêm đêm các bạn tu, ngày ngày các bạn luyện thì các bạn thấy rằng càng ngày càng gần nguyên lý hơn, thì tâm các bạn sẽ thức và hiểu rõ chính chúng ta sai chẳng có ai sai cả. Khi nhận định được sự sai của chúng ta, chúng ta càng dốc lòng tiến hóa, dốc lòng hướng về con đường tu thanh tịnh và đem lại sức khỏe và mọi sự bình an cho tâm thức, thì từ đó sự thắc mắc sẽ không còn nữa, chỉ có hành triển đi tới sáng suốt thanh nhẹ.

Ánh sáng của trần gian giải quyết tất cả mọi chuyện, ánh sáng đến là bóng tối phải tiêu tan; thì tâm thức của chúng ta sáng thì những sự nạn tai trong đầu óc của ta không còn nữa, không còn thắc mắc, không còn nhào vô sự kích động và không hiểu kích động thì phải động, là nạn. Cho nên nhiều người đụng xe, đụng cộ, lái xe không minh mẫn cũng dễ đụng lằm, không sáng suốt, không rõ vị trí của chính chúng ta làm cái gì đây, rồi cái óc cứ hướng về bên ngoài nghĩ bậy nghĩ bạ, nghĩ tình tiền duyên nghiệp, là

nạn. Cho nên những người ở thế gian bị một lần tai nạn rồi mới chịu ăn năn hối cải, thậm chí dâm tánh của mọi người mà chỉ có tu mới cải sửa được, dốc lòng tu. Đây là một kỳ công để thực hiện chu trình tiến hóa không ngừng nghỉ và không bị tai nạn ở tương lai; dốc lòng làm thì những tai nạn đó nó sẽ tự nó mòn đi và không còn xuất hiện trước mắt của chúng ta nữa vì trong tâm chúng ta đã dẹp rồi, cho nên chúng ta đã buông bỏ những cái tâm thức động loạn, hướng ngoại, cạnh tranh. Thiếu nhịn nhục thì nó mới gây ra tai nạn, chính mình không quản lý được mình, chính mình không khai thác sở năng quý báu của chính mình - hướng thượng, thay vì đem ra trưng bày sự động loạn của chính chúng ta cho mọi người; không có hữu ích gì. Giữ sự thanh tịnh mới đem hữu ích cho ta và ảnh hưởng cho chung.

Cho nên các bạn có nhiều cơ hội gần đây để chung sống hòa bình trong những cuộc họp tâm linh, thì các bạn mới thấy rõ Bề Trên đã chuyển cho các bạn từ lãnh vực này cho đến

lãnh vực khác, từ sự học hỏi này cho đến sự học hỏi khác. Ngay trong gia đình, ngay trong bản thân các bạn đụng chạm rồi mới là khai mở được, mới thức tâm. Cho nên chúng ta càng thức tâm càng quý đời, nhờ đời tôi mới tìm hiểu đạo, nhờ đời gay gắt với tôi, tôi mới có cơ hội thức tâm, nhờ đời khuyến rủ tôi, tôi mới hiểu ngoại cảnh là gì, nó chỉ giới hạn và không đem cho tôi đến tới một chỗ sáng suốt vô cùng được. Từ đó thức tâm mà đêm đêm tu luyện, thiền nhiều, thanh tịnh, óc sáng tâm minh thì không còn tai nạn gì vương vấn trong óc của chúng ta hết, chỉ biết một con đường đi về cõi thanh nhẹ; lúc đó các bạn mới nhìn nhận có thiên đàng, có địa ngục. Các bạn thoát khỏi cảnh địa ngục ngay trong tâm các bạn, cảnh lửa đốt hại hàng ngày, hàng giờ, hàng phút, sôi động bởi bản chất sân si của chính mình; mà ngày nay các bạn tu được, nó dập tắt được ngọn lửa đó, thì muôn chiều sẽ được phát triển trong chu trình tiến hóa của tâm linh rõ ràng.

Giàu mạnh nhất là phát triển được tâm từ

bi, tâm từ bi là sức mạnh của cả càn khôn vũ trụ. Ta phát triển được ánh sáng từ bi thì muôn chiều giải quyết được hết, không có gì thắc mắc, chỉ có hành triển, thì chúng ta có thừa mới ban bố cho người khác, chớ không nói chuyện đôi môi, không có đem vật chất để chơi với trước mặt người. Tiền bạc nó chỉ giới hạn thôi, sức hút nó giới hạn mà thôi, cho nên con người phải chết, biết rõ phải chết, phải lìa xác ra đi, mà lìa với một cách thanh tịnh thì tự nhiên là có sáng suốt, có sáng suốt mới đi tới cái trung dung vô cùng được.

Đêm đêm các bạn thiền, tin nơi khả năng sẵn có của chính mình, chịu tu, chịu giải mọi sự trần trược và dứt khoát thất tình lục dục ngay trong tâm thức của chúng ta. Nếu còn ôm thất tình lục dục mà ngồi đó tu thiền cho giỏi cách mấy cũng vô ích. Chúng ta hiểu rõ vạn sự trên đời có ai giữ được một món gì ở thế gian, trước khi lìa khỏi thể xác này là cũng chỉ tay không mà đi mà thôi. Đi bằng cái gì? Đi bằng một lòng sáng suốt thanh tịnh của các bạn, không bị nạn nữa, khi chết không

bị nạn nữa, không bị ma quỷ hướng dẫn và không bị tội phước gì hết, chỉ biết đi trong sáng suốt, hội nhập trong khối Đại Từ Bi thì lúc đó chúng ta mới có duyên lành tận độ chúng sanh. Chúng ta thoát khỏi bùn như lửa đốt, thì chúng ta muốn cứu những người đang bị kẹt trong bùn như lửa đốt này. Đó là phát triển được tâm từ bi, và cứ giữ cái đường đó mà đi, không nên lập một thế lực nữa. Nếu chúng ta người tu mà còn lập một thế lực cho chính mình thì tự đọa mà thôi, chỉ biết ban bố sự thật – sự kinh nghiệm thực hành của chính chúng ta - tức là cứu độ mọi người gần chúng ta vì chúng ta đã thực hiện một việc cho tất cả mọi việc.

Đêm đêm tu học để khai triển sự sáng suốt, để dẹp bỏ những sự tai nạn tại thế gian, thì cái đó là điều quý nhất có thể trao cho những người kế tiếp. Khi mà chúng ta phát triển được tâm từ bi thì tâm của chính chúng ta lúc nào cũng mong muốn mọi người được đi con đường của chúng ta đã và đang đi; cho nên nhiều bạn đạo mới tu muốn cha mẹ tu,

muốn anh em tu, không được, vì tâm từ bi không phát triển đều. Khi mà tâm từ bi phát triển rồi là hữu xạ tự nhiên hương, gia đình cũng được thăng hoa, biết nghe tin của chúng ta không thì tâm thức họ cũng đổi chiều rất dễ dàng. Chỉ cấm đầu lo tu mà thôi, sự tranh chấp không có lợi lộc, mà chỉ tu giải mới là phát triển.

Các bạn muốn đi về xứ Phật thiên đàng là nơi phát quang minh giải, mà nếu chúng ta tu óc không sáng thì lấy gì mà hội nhập trong ánh sáng của Đại Từ Bi. Cho nên Chư Phật lúc nào cũng sẵn sàng, còn nếu mà chúng ta ôm lợi lộc, lợi dụng đạo pháp mà nói tôi tu Vô Vi, tôi nhập cuộc với Vô Vi bao nhiêu năm đều là tự lường gạt mà thôi, không có sự thật. Phải thực hành cho óc chúng ta sáng thì cái ánh sáng từ bi của chúng ta mới hội nhập được ánh sáng của Đại Bi, đó là một kỳ công tu chứ không ôm kinh này sách nọ, rồi đọc chú này chú nọ để làm gì, tự gạt, chúng ta tự lường gạt nhiều quá rồi tiếp tục tự lường gạt, nói sự thanh nhẹ mà chính bản thân

chưa thanh nhẹ, đọc những câu thanh nhẹ mà tâm không chịu hành tới thanh nhẹ, đó là tự gạt. Cái đó là gì? Tai nạn sẽ gia tăng và không giải được, chắc chắn nó như vậy, cam kết với các bạn như vậy. Nếu các bạn không dốc lòng tu sửa tâm thân thì cuộc sống của các bạn vô nghĩa, trong cuộc sống này không phát triển được, dù các bạn có địa vị gì đi nữa cũng không làm được, nói cho hay nhưng mà người ta nghe người ta không hiểu, chính mình không có hiểu làm sao nói cho người khác được; dựa trong lý này, lý kia, lý nọ, lý Ông Phật này, lý Ông Phật kia, lý Ông Phật nọ. Ông Phật thành công đâu có phải dễ dãi, Ông Phật thành công là Ông đã trả một cái giá rất đắt, một kỳ công tu luyện, khổ hạnh tiến hóa không ngừng nghỉ, mà chúng ta nhái những cái lời của Ông rồi đem cho tâm an lạc, cái đó là lợi dụng. Lợi dụng đạo tạo đời, mà chúng ta làm sao vớ tới được mà lợi dụng, những lời chơn lý tràn giang đại hải ở thế gian, mười đồng bạc là mua đủ sách vở để đọc, nhưng mà tâm chưa thức làm sao hòa tan được

với chơn lý, rồi cống cao ngạo mạn tưởng ta là hay, rồi đi phổ đạo cho người khác cũng không được. Chính mình phải thực hành, nếu chính ta không thực hành không nên nói cho người khác, không gieo họa cho chính mình. Phải ráng tu cho óc sáng tâm minh thì mới chỉ rõ cái đường lối đó cho mọi người tự đi và tự tiến.

Trời ban cho chúng ta một cái xác xuống thế gian, rồi gom gọn những sở năng cả càn khôn vũ trụ để cho chúng ta thanh tịnh và tự thức những cái gì trong này nhiên hậu mới phát triển được. Cơ cấu chúng ta lớn không phải nhỏ. Người tu dốc lòng tu, đi đứng đắn, hành đúng pháp thì công việc rất nhiều, không có rảnh rang mà bịa đặt nhiều chuyện được. Chính chúng ta phải tu, chúng ta đã thoát khỏi ngục tù của cả càn khôn vũ trụ không có nhỏ là phải một kỳ công tiến hóa đi lên, nếu hướng hạ một chút một giây cũng là khổ rồi.

Cho nên những kinh nghiệm mà tôi đã hành trong mấy chục năm nay, để làm gì đây?

Để nói ra những sự thật cho mọi người tu tự thức và thấy rõ mình phải làm những gì khai thác tận cùng của chính mình. Khối óc chúng ta là giá trị nhứt, mà khối óc của chúng ta không thanh tịnh thì đã làm mất cái giá trị siêu nhiên của Trời Đất đã ân ban cho chúng ta xuống thế gian để phục vụ chúng sanh và tiến hóa. Chúng sanh nằm ở đâu? Chúng sanh nằm ngay trong cái xác của các bạn, ngay trong cái tâm thức của các bạn. Đêm đêm các bạn tu Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Soi Hồn để làm gì? Soi Hồn để khối óc càng ngày càng ổn định. Pháp Luân để làm gì? Để giải mở những sự trần trọc từ lỗ chân lông, từ các nơi cơ tạng đều được điều hòa hướng về nguyên khí của càn khôn vũ trụ. Thiền Định để chi? Thiền Định để cái tâm thức chúng ta ổn định, thanh nhẹ, bừng sáng mới hướng vào ánh sáng của Đại Từ Bi ở bên trên.

Nhưng cảnh đời lôi cuốn, vì cuộc sống nhiều khi chúng ta cũng chậm trễ về phương thức tu hành; thì các bạn có thể kiểm thảo lại tại sao đêm nay tôi không thiền được? Vì tôi hướng

ngoại rõ ràng. Lo chuyện của một người khác chứ chuyện của tôi chưa biết lo, chưa biết thương tôi. Biết thương tôi thì phải tự sửa tôi để ảnh hưởng người khác, thấy rõ mục đích là làm đại sự. Thấy hướng về cái tiểu thiên địa này nó nhỏ nhoi quá mà làm sao làm đại sự? Khi mà chúng ta thanh tịnh rồi, ta nhắm mắt thì ta hiểu tất cả những chuyện ở trần gian này nó ôn tập trong cơ tạng và khối óc của chúng ta, chúng ta phải thực hành trong cái vô tự chơn kinh mới phát triển.

Đời mới đã đổi mới. Thiên cơ đã cho các bạn thấy, nay sung sướng ở trong căn nhà tốt đẹp, ngày mai lụt trôi mất. Người thế gian có muốn điều đó không? Không! Nhưng mà thiên cơ tại sao đến lúc chuyển như vậy? Vì tất cả mọi người không hiểu được đạo, hướng bên ngoài, nhưng mà cái có là nó sẽ trở lại không. Những bài học của Thượng Đế đã ban cho mọi người học, trong có nó sẽ không, mà trong không nó sẽ có, trong cái có có không không để dạy con người tiến hóa nhưng mà người không hiểu, đem ra tranh chấp, chỉ

chọn cái có mà không chọn cái không. Càng giàu càng tham, càng giàu nạn càng nhiều vì ôm của mà không thấy cái của đó nó sẽ trở về không, thì bận tâm rối ren tâm thức, lúc chết không minh mẫn. Cho nên các bạn có duyên xuống địa ngục xem toàn là nhà giàu bạn áo lụa ở tù, bị giam trong ngục, thì thấy cái sự nhầm lẫn của thế gian không làm được gì, tưởng lầm là tôi có tiền là vĩnh cửu, nhưng mà có tiền rồi là bị tai nạn. Đồng tiền nó dẫn sai con người và không cứu giúp được cái gì. Trước kia các bạn vượt biên ra đến xứ người, mong rằng một ngày hai buổi là đủ rồi, nhưng ngày nay các bạn có rất nhiều của, có nhiều tiền, các bạn lại có một cá tánh khác: củng cố vị trí, củng cố địa vị, củng cố cuộc sống, mà không biết chúng ta là thiêng liêng đang ngự trong cái thể xác này để học hỏi. Thể xác này là cả một bộ luật Trời đang dạy chúng ta để cho chúng ta thấy rõ là sự sai lầm của chính mình, sự thiếu sáng suốt là quan trọng. Cho nên chúng ta hướng về thanh tịnh rồi tiếp tục sáng suốt và chúng ta đi trong sáng suốt, chỉ

có khai mở và không có tắt nghẽn nữa.

Cuộc đi minh chánh lúc nào cũng đơn giản mà cuộc sống nó rất dồi dào, hòa hợp với thiên địa nhân rõ ràng. Biết được Trời, biết được Phật, biết được cuộc sống kích động hiện tại, biết được niềm tin đang tiến hóa của mọi người thì chúng ta có khối óc, mở được khối óc, thì chúng ta phải tôn trọng mọi khối óc, và thương quý mọi khối óc, và để cho tất cả mọi khối óc ở trần gian này được phát triển thì cơ Trời sẽ tốt và không bị kích động quá nhiều. Lòng tham của con người lợi dụng được là lợi dụng của của Trời, của Đất, phá núi dẹp rừng để mưu lợi, nhưng rốt cuộc cái hậu quả là mặt đất phải kích động rất nhiều thì nhân sinh phải khổ. Chúng ta thấy ở trong căn nhà nay đục này, mai phá chỗ nọ, lâu căn nhà phải sập. Mặt đất này cũng vậy, người tận dụng và khai triển vật chất để phục vụ chúng sanh thì đâm ra con người càng ngày càng lười biếng và không có sáng suốt. Cho nên xưa xưa hồi lúc đi xe ngựa xe bò khổ cực thì con người không có dao động nhiều, mà thanh khí nơi

chúng ta ở được thanh nhẹ, và quý trọng thiên nhiên hơn thì mạng sống được dài hơn. Ngày hôm nay đi ngược lại, chỉ có tiền có vật chất là có cuộc sống yên. Không phải vậy. Thiếu gì người có tiền có cuộc sống mà sống không yên, lo đủ chuyện. Người càng ngày càng đông, gia cang càng không yên, vợ con cũng kích động, tại sao? Tại nó chưa hiểu nó. Khi mình tu thanh nhẹ rồi mới hiểu rõ, con người họ chưa hiểu họ, họ mới kích động, chúng ta phải dày công ảnh hưởng mới được, dày công trong thực hành mới ảnh hưởng được.

Cho nên đêm đêm các bạn có cái pháp khư trước lưu thanh, ngày đêm lo hành, các bạn học làm một người ngu tại thế gian, ngu đời thì ngoan đạo, chắc chắn nó như vậy. Chớ đừng muốn khôn đời là ngu đạo, khổ lắm, phần hồn khổ lắm, mờ mịt không có phát triển. Tại sao? Lấy gì chứng minh nó mờ mịt? Suốt cả cuộc đời hướng về đồng tiền tức là hướng về ngoại cảnh, tôi có tiền mới có sống, hướng về ngoại cảnh tâm thức bị đóng mắt không có phát triển, lúc chết không minh mẫn, ma dẫn

quỉ dất chứ không có làm được cái gì.

Cho nên nhiều người qua những cơn khổ khổ rồi mới biết Phật pháp, làm ăn thất bại chừng nào mới biết là đồng tiền đã hại chúng ta. Hồi nào giờ chúng ta đi học ra làm người biết tu, giữ phần thanh tịnh thì đâu có gặp nạn như ngày nay; mà những người ra đây đi học rồi làm tiền, dấn thân trong tiền, bị tiền hút, rồi muốn tăng trưởng đồng tiền mà không sáng suốt thì sẽ ngộ nạn. Cái nạn đó là gì? Tiêu tan hết, cũng không khác con người đang chơi trong sòng bạc, ăn được tiền không nghỉ, lại thua hết, không còn một xu. Cái đó là khổ nhứt, liên lụy tới phần hồn, vì ác ý không phát triển được nên mới lâm nạn. Đừng tưởng là các bạn tính được hay giữ được đồng tiền là đắc đạo đâu, không phải, giữ được tâm thức các bạn mới đắc đạo. Buông bỏ tất cả những chuyện thế gian, không tạo duyên, thất tình lục dục nhân duyên không phải chuyện chúng ta đang tìm, về thanh tịnh sáng suốt là đường lối của chúng ta đang tìm, rất rõ rệt.

Cho nên chúng ta đêm đêm tham thiền, nhập định, hướng thượng, nhiều bạn đã được rút bộ đầu thanh nhẹ tại các bạn đã bước qua được một cõi rất lớn lao rồi. Cứ cho nó rút, rút nhiều chừng nào tốt chừng nấy, giữ phần thanh nhẹ đó mà tiến hóa. Đó là cái cửa, cái công của các bạn đã thành tựu, các bạn cứ giữ đó đi lên, chứ các bạn đâu có phải là bỏ tiền mua vé máy bay về Trời được. Luồng điển các bạn thăng hoa đi lên thì các bạn mới có cơ hội về Trời, còn các bạn từ bỏ, tu mà từ bỏ cái nguyên khí của càn khôn vũ trụ thì cơ tạng các bạn càng ngày càng suy yếu và tâm thức càng ngày càng mờ mịt. Các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều nó khai thông cơ tạng, phát triển tâm linh, thì căn nặng cũng phải trở về căn nhẹ. Mỗi sáng đều lo Soi Hồn là óc của chúng ta không có loạn, và không có vu vơ nghĩ bậy nghĩ bạ nữa, tâm thức càng ngày càng nhẹ, trở về trung dung phát triển. Tu cho ai bây giờ? Tu cho chính mình. Thì phải hành, và mình phải tự thức tự kiểm, tự thấy được mức tiến của chính chúng ta.

Không phải nói tôi tu đây rồi tôi đi cứu người ta, không làm gì cứu người ta được. Các bạn ráng tu ảnh hưởng người khác là được. Hồi trước Phật Thích Ca tu, Ngài đâu có xưng Ngài là Phật, chúng sanh không biết cái danh từ gì, Phật là phát, chữ phát nó thanh nhẹ mà thôi. Người ta kêu người này thanh nhẹ bây giờ cũng phải đặt làm sao, đặt chữ Phật, chứ Phật không có nghĩa gì hết. Cho nên chúng ta tu rồi, thanh nhẹ rồi, không người không Phật nữa, lúc đó chúng ta mới sống hằng sống trong đạo, hiện hữu trong đạo, lúc nào cũng minh tâm kiến tánh, không còn sự bơ vơ khổ nhọc nữa.

Mục đích các bạn tu từ động loạn tới thanh nhẹ thì các bạn phải giải bỏ tất cả những sự động loạn các bạn mới được thanh nhẹ; còn ôm một lý thuyết này, ôm một lý luận kia, rốt cuộc chỉ đau khổ mà không tiến. Cho nên có duyên lành các bạn tụ họp, tụ họp này là tụ họp tâm linh, tâm linh các bạn phát triển các bạn mới nô nức đi Đại Hội. Đại Hội này là một Đại Hội phát tâm, tự phát tâm đi và đóng

góp, chứ không có ai dự trừ và bắt buộc các bạn làm cái gì đâu. Sự mong muốn được hội tụ, đó là về tâm linh, cho nên một Đại Hội nào cũng hướng thượng và giải tiến tâm linh của các bạn. Sau Đại Hội rồi các bạn về nhà thấy thanh nhẹ, càng thấy sự sai lầm của chính mình nhiều, ăn năn hối cải và tiếp tục trên đường tu, thay vì bày những sự động loạn vô ích, đã vô ích cho chính mình, vô ích cho mọi người, để làm gì.

Cho nên các bạn có cơ hội cộng tu đêm đêm, mỗi kỳ Đại Hội chúng ta chung hợp điển quang của chính chúng ta, hướng thượng và giải được những sự, nhiều chuyện bí ẩn của cần khôn vũ trụ cần thiết từ quang để giải biến những trận đồ nguy hiểm sẽ xảy tới. Cho nên chúng ta luôn luôn có cái Đại Hội, mà sau các bạn có tu, nhiều người đã thấy rõ tôi làm gì có tiền đi Đại Hội, nhưng mà tu thết rồi cũng có cơ hội cho các bạn đi, các bạn mới thấy rằng có Trời, có Phật, có Tiên, có Thần Thánh chứng giám việc làm của chúng ta, chớ không phải chuyện nhỏ, hoàn toàn phát triển

hưởng thượng trong chu trình tiến hóa thì sẽ được sự hỗ trợ của từ quang thanh nhẹ của chư Phật, chư Tiên quán độ chúng ta. Nhiều người không hiểu, tưởng đây là một cuộc tốn hao, một cuộc làm tiền. Không phải! Các bạn đến đây rồi, các bạn thấy rõ rồi, các bạn dự Đại Hội thấy rõ rồi, mọi người tự động đóng góp, mọi người tự động làm việc trong tình thương và đạo đức.

Chúng ta hưởng thượng thì tự nhiên mọi việc sẽ thành tựu. Óc con người được phát triển thì mới cống hiến cho tất cả nhân loại được đi trên đường đi minh chánh của tâm linh và không tự gạt, tự lường gạt nữa. Cho nên tôi khuyên các bạn đã bước vào Vô Vi phải dốc lòng tu Vô Vi, phát triển hưởng thượng thì khối óc các bạn càng ngày càng văn minh thanh nhẹ và thật sự hưởng độ được nhiều người khác. Nếu các bạn còn lầm lạc tưởng là ta hay, ta đặc, ta thành Phật thành Tiên, cái đó là vô ích, Phật Tiên cũng do kỳ công của hành giả phát triển mà thôi. Cho nên cái chuyện căn bản phải làm trong thực tế thật sự của

chúng ta, và tự hành tự tiến mới được. Đêm đêm ngày ngày còn một giây một phút ở thế gian cũng phải hành triển tâm thức, không nên giam hãm tâm thức và hướng về sự động loạn nó lôi cuốn một chiều. Chúng ta đã bị lôi cuốn rồi, mấy chục năm sống trong cơ tạng tăm tối và không thấy ánh sáng thực chất của chính mình, đau khổ vô cùng. Cho nên các bạn cũng là người mưu tìm chơn lý, mưu tìm sự thật; nếu các bạn mưu tìm sự thật thì các bạn phải nhịn nhục tối đa thì ánh sáng nó mới bùng sáng trong khối óc các bạn. Lúc đó các bạn mới có khả năng dụng ánh sáng từ bi của các bạn hội nhập trong Đại Bi rõ ràng thì cuộc đời các bạn sẽ được vinh quang tốt đẹp. Nói về đời, tiền thì đếm không có, nhưng mà tâm lúc nào bạn cũng sáng suốt. Bạn là người đeo châu báu, nếu các bạn được tu tinh tấn thì các bạn là một người giàu có, không phải là một người nghèo. Giàu trong nguồn gốc phát triển đi ra, thành ra các bạn không có ham của cải thế gian và không ôm lấy sự đau khổ để làm gì, chỉ lo tu tiến mà thôi. Các bạn

lo tu tiên thì nó ở đâu? Ở thế gian nó cần kiệm bởi vì nó không cần xài tới việc đó, nó đâu có đòi hỏi của cái gì đâu. Ở trong hoàn cảnh nào có khí trời là có chỗ sống, có đất trời là có chỗ dung thân, thì tại sao chúng ta không học sự kiên nhẫn để tiến hóa và tạo một kỳ công tốt đẹp cho chính mình và ảnh hưởng tất cả những người ở xung quanh.

Thời đại văn minh, văn là phải nghe, minh là phải hiểu. Sự chuyển giảng của Trời Phật mình không nghe được, không hiểu được, làm bậy, lợi dụng kinh kệ, tâm không phát triển, đó là làm bậy, không có đứng đắn. Còn tâm phát triển thì tự nhiên tất cả những đường kinh nẻo hóc, kinh kệ trong óc đều phát triển thì các bạn luôn luôn sống trong kinh vô tự. Nhìn con sông các bạn hiểu nguyên lý, nhìn mây các bạn hiểu từ đâu đến, nhìn đất các bạn hiểu sự tồn tại nó thế nào, thì các bạn phải thanh nhẹ các bạn mới hiểu những điều đó. Nếu đêm đêm các bạn không lo tu học làm sao có thanh nhẹ. Đêm dài lo ngủ lo ăn, ăn cho nhiều là tự hại, tự sát mà thôi; hại

bộ gan, hại bộ ruột, hại luôn bộ óc. Người tham ăn là hại tất cả cơ tạng, rồi đi đến mổ xẻ làm cái gì, giúp được ta cái gì, mất tự nhiên hết, cá tánh thiên nhiên mất luôn, tất cả thần kinh đều hỗn loạn không phát triển. Cho nên phải hiểu, phải ăn năn, nhịn nhục để hiểu lấy cái cơ cấu huyền vi của Trời Phật đã ban cho chúng ta, rất có đại phước đức mới có cuộc sống trên mặt đất này. Nhiều sự kích động và phản động khuyên giải chúng ta, chỉ trích chúng ta để chúng ta tiến; cho nên các bạn phải thanh tịnh các bạn mới nhận được món quà quý của Thượng Đế đã ban cho các bạn hàng ngày, hàng giờ, hàng giây, hàng phút. Thượng Đế là Đại Bi lúc nào cũng cứu con Ngài, không có bỏ một ai; mà chính con Ngài phản lại không nhận thì nó chỉ biết tự hại mà thôi, không bao giờ phát triển được. Cống cao ngạo mạn, tưởng mình là hay hơn hết, tưởng ta là đặc đạo, không hiểu đặc đạo hai chữ là sao. Đặc là được, đạo là con đường quân bình, thì tâm thức chúng ta quân bình chúng ta mới tiến hóa được. Chữ đạo là cái

con đường đi mà, nếu mà không có quân bình làm sao đi tới được. “Thập thiện thập ác, dĩ hòa bình”, tự mình phải biết mới lèo lái được tâm thức tiến hóa. Cứ hướng về cái thiện mà không biết ác; biết được ác thì chúng ta không bao giờ dẫm chân vào sự ác nữa thì tự nhiên chúng ta là thiện. Lúc đó thiện ác phân minh thì óc nó mới sáng suốt, tâm từ bi nó mới phát triển, nó không nở nào hại bất cứ ai. Chứ nhiều người tu cũng muốn đem cái sở năng sáng suốt của mình cống hiến cho người khác, nhưng mà mình mới có tới một chỗ đó chưa có đầy đủ, phải ăn năn nhiều hơn, nhìn nhận sự sai lầm của chúng ta và không nên tự cao. Phải nhìn nhận sự sai lầm của chúng ta mà hướng về trung đạo phát triển thì nó mới thấy tiến về Như Lai Tánh sẵn có của chính chúng nó, thì lúc đó nó mới hội nhập trong khối từ bi của Đức Như Lai để độ cho tiến hóa dễ dãi hơn và cuộc sống càng ngày càng thanh nhẹ, thấy không được mà được, thấy không có mà vẫn có, mới thấy huyền vi là gì. Trời Phật đã làm việc trong cõi huyền vi mà

chúng ta không chịu, chúng ta đặt điều này điều nọ không phát triển rồi đem ra hại người khác thì cái tội đó là cái tội xuống địa ngục, đâu phát triển được. Mình chỉ đường lối mà chỉ sai, nói cũng hay mà sai, làm thét rồi cái điển của họ càng ngày càng bị hạ thấp. Điển hạ thấp thì đi đâu? Nhập vô địa ngục chứ đi đâu, rồi cuộc kiện thưa đủ chuyện hết, kêu bằng Long Hoa Hội, là ra cái chỗ xử tội đó.

Cho nên các bạn phải hiểu cái việc, cái hành động của chúng ta, không trung tín với chính mình làm sao trung tín với những người kế tiếp; luôn luôn phải lo tu luyện hằng đêm hằng ngày. Đêm dài để làm gì, dư thì giờ, các bạn dư thì giờ để tu, không người nào thiếu thì giờ hết, không có đồ thừa được. Đêm dài các bạn ngủ nghê, không chịu tu, không chịu làm việc. Đêm khuya là giờ đó là giờ mình miễn để chúng ta phát triển tâm thức và học hỏi tiến hóa.

Như tôi tu mấy chục năm tôi có thể nói rằng mọi người thương tôi, mọi người quý tôi, quý trọng tôi như một vị Thầy, nhiều khi

kêu tôi là một vị Phật, thì tôi có thể chễm chệ trong sự đề cao đó mà lợi dụng tình thế. Tôi không có làm cái điều đó, vì tôi là một con người tự sửa để phục vụ người khác mà thôi, chỉ biết bấy nhiêu đó thôi. Tự sửa mới phục vụ được người khác, còn không tự sửa làm sao phục vụ được người khác. Lãnh chức sư phụ tôi không làm, lãnh chức Phật tôi không làm. Tôi là con người trên mặt đất có khối óc như các bạn, chịu ăn năn hối cải, chịu tu sửa, đêm đêm giây phút nào tôi cũng nhận học để tiến hóa, bất cứ từ đâu đến; ngày hôm nay tôi mới có duyên lành được hội ngộ các bạn, và giảng giải từ lý từ tí. Chính tôi đã dẫn thân và đem lại sự thật trong tâm thức của các bạn, rồi các bạn mới nhìn cái ánh gương đó các bạn thấy rằng chính các bạn đang sai, phải gom gọn tự thức các bạn mới có cơ hội về Trời. Không phải chuyện đơn giản đâu, không phải chuyện đơn giản, ở thế gian này muốn đi máy bay cũng không đơn giản đâu, những phi công cũng hỏi cả ngàn câu hỏi trước khi bay. Chúng ta hàng ngày tu luyện đây là cả triệu

câu hỏi chạy vô óc chúng ta, càng tu càng giải ra, càng tu càng mòn nghiệp, mà không tu không giải thì lấy gì mà mòn được.

Cho nên thực hành là chánh, chúng ta cần thực hành thì mới có cơ hội tiến hóa. Không thực hành thì cái lãnh vực đó bị đóng mắt rồi, làm sao biết chúng ta còn một đường đi nữa. Một đường trung đạo để tiến hóa, không theo bên mặt mà cũng không theo bên trái, tự thức để tiến hóa kêu bằng trung đạo. Dày công mới hiểu được điều này. Nhiều người tu, hiểu được một góc rồi nói là nó đã chứng ngộ Thượng Đế rồi, chính nó là Thượng Đế rồi. Không phải dễ làm Thượng Đế đâu các bạn. Khó lắm! Hoàn toàn thanh nhẹ, không mê không chấp mới ảnh hưởng và mới cải sửa được mọi sự kích động và phản động ở thế gian; mà góc nào cũng có Thượng Đế phục vụ, từ thanh tới trước phải có sự hiện diện của Ngài, chứ đừng nói hưởng thanh mà ngộ Thượng Đế. Không có, không có điều này. Cuộc sống của các bạn đủ chứng nghiệm, có bằng chứng rõ ràng. Trước, các bạn đã học, các bạn hiểu nhiều.

Thanh, các bạn học càng hiểu nhiều. Thanh trước giải tỏa, tiến tới một đường trung dung đại đạo phát triển tới vô cùng. Lúc đó đầu óc các bạn sáng và minh mẫn, các bạn mới thấy rõ sự thương yêu là gì. Đêm đêm các bạn tu là các bạn đang thương yêu, thương yêu các bạn tức là thương yêu cha mẹ, thương yêu các bạn tức là thương yêu Trời Đất. Khai thác các bạn thì các bạn mới tiến về chung hợp với cõi Đại Bi ở bên trên, nếu mà các bạn không khai thác thì làm sao có cuộc sống an nhẹ đức độ hội nhập với chư Phật, chư Tiên. Tự khai thác mình mới thấy đức độ; nhiều người ở thế gian được sống trong Tiểu Thiên Địa này giàu có khỏe mạnh mà không khai thác, nhưng mà chỉ rước sự ô tạp, nghe lý này cũng theo, lẽ nọ cũng phải, cái gì cũng chạy theo, rồi chỉ học nô lệ mà thôi, còn chính mình không khai thác được.

Vô Vi khác, Vô Vi là Không Không, nguyên lý Không Không phải làm sao tu tiến tới giải mở Không Không thật sự thanh nhẹ sáng suốt. Cái đó là điều kiện đầu tiên phải làm,

phải ý thức được cái hành trình chúng ta đi về đâu, nhiên hậu mới buông bỏ được mọi sự khổ nạn ở trần gian.

Các bạn tuổi trẻ đương sống an vui, tu thanh nhẹ, hướng về đời, tôi cần cưới vợ, tôi cần dục; các bạn thấy nạn tới không? Khi mà các bạn thành sự được việc đó, làm thành được việc đó rồi, các bạn mới thấy là nạn. Bản thân tôi lo chưa xong, mà tôi lại lo tiếp một người, lo tiếp một người nữa, thành ra cuộc hành trình không bao giờ thành công. Động, động, động, không có phát triển, cứ hướng về động, cũng như nghe tiếng trống là khỏe, nhiều người nghe tiếng trống, tiếng đờn là khỏe; đó là động. Nhưng mà hướng về cái con đường chân lý thanh nhẹ không cần trống kèn cũng đi được, không cần trống kèn cũng có ánh sáng vinh quang thực chất của chính mình vốn sẵn có từ bao nhiêu kiếp rồi, không phải mới tìm.

Nền tảng văn minh đã cho chúng ta thấy vật chất tiến bộ rất nhiều, những máy móc điện não, máy móc vi tính đủ thứ hết là do cái

óc con người tìm tòi, chịu tìm, một kỳ công nó mới thành tựu ở ngày nay. Thị trường chúng ta thấy những cái phương tiện rất nhanh nhẹ hơn xưa nhiều; hồi xưa làm gì có radio; ngày hôm nay có radio, truyền tin truyền hình đủ chuyện hết. Nhưng mà trước kia những vị Tiên cũng cho chúng ta biết sau này có máy truyền hình, các bạn khỏi đi đâu, dễ tu hơn. Nhưng mà ngày nay chúng ta đầy đủ rồi lại ham muốn chuyện khác. Cho nên cuộc sống vật chất này, người ta muốn sống thiên nhiên, nhiều người muốn đi ra ngoài rừng mà sống, cái đó có chứ không phải không. Tại sao khao khát sự thiên nhiên? Vì của họ cấu trúc từ siêu nhiên thì nó tự nhiên và hồn nhiên có đạo sẵn trong người; cho nên chúng ta lấy cái bản thân này đời đạo song tu mới ảnh hưởng đem đạo vào đời được. Chúng ta tu đứng đắn, khai triển đường lối rõ rệt thì mới ảnh hưởng chúng sanh được. Cho nên mọi người có vốn sẵn mà gom gọn phát triển được, ai lại không phát triển. Cho nên tôi mong rằng người đời nghe qua những sự phân tách của tôi, tự đó

mà ham thích cuộc sống và khả năng của chính mình. Cho nên chúng ta có khối óc là một khả năng trong cần khôn vũ trụ, chúng ta có rất nhiều cơ hội, có cơ hội tiến hóa tới vô cùng, trung đạo là tiến hóa vô cùng và xây dựng ánh sáng trong tâm thức của chúng ta. Vũ trụ hiện tại cũng cần ánh sáng của mặt trời, tâm chúng ta cũng đang cần ánh sáng trong nội tâm, khối óc ta phát triển. Cái đó là điều rất cần thiết mà ai cũng ham muốn. Ham muốn thì phải hành. Muốn có thì phải làm. Trước mắt chúng ta cũng có nhiều bài học, muốn có một chiếc xe hơi phải chung góp tinh thần xây dựng, sửa, làm việc, chung hợp với nhau mới thành tựu.

Cho nên đến đây tôi cũng nói hơi dài, trong đó đời là rất hữu ích, giúp cho chúng ta tiến hóa, còn đạo là vô cùng. Tôi mong các bạn ý thức đêm đêm lo tu thiền, trong một buổi Đại Hội của chúng ta là rất quý giá, huynh đệ tỷ muội được nhìn mặt lẫn nhau và tự xây dựng niềm tin hướng thượng, và thấy cõi vô sinh bất diệt của chúng ta có thật. Chúng ta

cần tu nhiều hơn, tiến lên một chỗ vô sanh bất diệt, thì lúc đó tâm của chúng ta lúc nào cũng an nhiên tự tại, không có còn khổ nữa. Các bạn bây giờ đang hành, nhiều người than khổ, đêm đêm tôi hành như thế này thì khổ quá. Tại sao tôi phải hành? Tôi hướng về Tiên Phật thì tôi mới chịu hành. Cuộc sống của Tiên Phật đầy đủ hơn, an nhiên tự tại hơn, tôi ráng hành. Mà hiện tại Thượng Đế đã cho tôi không thiếu một món gì hết, có cuộc sống, chỉ thiếu tu thôi, thiếu một cuộc chết để tiến hóa. Sống thì có sẵn rồi, mọi người chúng ta có sự sống rồi, nhưng mà thiếu chết để tiến hóa, thì chúng ta tu đi, tu để xuất khỏi thể xác này, cũng như người chết, mà người chết mình mãi hơn, sáng suốt hơn; cho nên bỏ công để đạt được một kết quả vinh quang ở tương lai.

Những màu sắc hiện hữu lộng lẫy ở trước mắt các bạn đây kết duyên từ đâu mà có? Người đời thích bông hoa, chưng đẹp nhà, nhưng mà không biết kết duyên từ đâu mà nó thành bông hoa. Nguyên lý luồng điển thanh

nhẹ kết hợp với vật chất nó mới thể hiện được màu sắc tươi tắn; mà nếu các bạn có dịp lên Thiên Đàng thì các bạn càng mê tít nữa, những màu sắc sống động tươi tắn, những kiếng sen tốt đẹp, tâm hoan hỷ, khi nhìn thấy tâm hoan hỷ. Thì ở thế gian này không có, ở thế gian này tôi thường nói là cận bã của thanh quang mà thôi, mà chúng ta tu lên chúng ta sẽ thấy thanh quang thật sự, muôn chiều phát triển, trăm hoa đua nở, tốt đẹp vô cùng, chư Tiên ứng hầu. Có gì sung sướng bằng các bạn! Vinh quang là ở đâu? Ở nơi đó, lòng các bạn phơi phới, phấn khởi, vinh quang, không còn những sự thắc mắc nữa, tốt tươi, căn bản cuối cùng của chúng ta tốt tươi thanh nhẹ. Lấy gì làm bằng chứng? Ngày hôm nay các bạn có nhiều người lớn tuổi già rồi, thích sống, mới thấy cái sự kết tinh của Trời Phật đã ban chiếu xuống thế gian thành tựu những cảnh đẹp, nhưng mà nguồn gốc của nó là từ thanh cao giáng lâm xuống thế gian, thì ai cũng ham sống. Biết được Trời Phật chừng nào thì ham sống để nhìn thấy những cuộc

biến chuyển của mặt đất. Như gần đây nhiều người nói quả địa cầu sẽ tan biến, những tiên tri nói về động đất, nói đủ thứ hết nhưng mà đâu có đúng. Tới ngày, thiên cơ bất khả lậu, lúc nào xảy ra là xảy ra, chúng ta người tu ở nơi nào giữ vị trí đó mà hưởng thượng thì tai nạn của chúng ta bớt hơn những người khác; vì chúng ta đang truy nguồn gốc vô sanh, khai triển tâm thức khác hơn người thường.

Cho nên đêm đêm các bạn tu thiền rất hữu ích cho chính bạn và hữu ích cho những người ở xung quanh, làm một việc hữu ích cho tất cả mọi việc. Không phải ăn nhiều mà sống, ăn nhiều mà mạnh. Ăn ít mà hiểu nguyên lý của Trời Phật thì sức khỏe các bạn sẽ được dồi dào. Ăn vừa bụng thôi, có ăn là may rồi, mà ăn cũng là tạm để tiến hóa, ăn luồng điển của càn khôn vũ trụ. Cọng rau cọng cỏ cũng do luồng điển của càn khôn vũ trụ ban chiếu nó mới sanh trưởng được, nó mới khoe màu tươi đẹp, các bạn thấy đó thích mà ăn. Ăn cái luồng điển vô phải hiểu, phải truy cái gốc thành ra nó chỉ có phát triển. Người mà biết

ăn, biết nghiên cứu về nguyên lý của thiên nhiên là người tu, tâm thức của người lúc nào cũng sáng suốt, không có chiêm bao mộng mị, không có điều ác phát triển trong tâm của chúng ta. Nhiều người không biết tưởng là tôi ăn nhiều tôi được, ăn là được, nhiều người tưởng là ăn là được, ăn là khỏe mạnh, nhưng mà ăn nhiều chừng nào thì sanh bệnh chừng nấy, đi tới đui, đi tới mổ xẻ cũng vì ăn mà thôi. Phải coi chừng cái bản chất tham lam của chính chúng ta đã dẫn sai đường lối phát triển của tâm thức trung đạo. Có chút đỉnh ăn là may rồi; lúc ăn chúng ta phải nghĩ tới luồng điện đang phát triển, nó đang chạy trong cơ tạng của chúng ta. Cơ tạng của chúng ta toàn là lụa mỏng mà thôi; các bạn ăn nhiều các bạn tự dày đọa cơ tạng các bạn chớ không có ích gì. Dày đọa cơ tạng là cái mức phát triển của tâm linh không có, thì lúc chết thiếu minh mẫn, ma quỷ dẫn đường chớ không có Tiên Phật cứu độ đâu vì chúng ta thiếu thanh nhẹ, ta biết đường lối mà không chịu hưởng thẳng về con đường đó, chỉ tạo khổ cho chính mình

mà không hay, tưởng là tôi tạo được phước, không có tạo được cái phước gì hết, tự lương gạt mà không biết mà thôi.

Cho nên phải dẫn thân mới hiểu đạo, phải thực hành mới phát triển. Trong thực hành, tôi thực hành ba mươi mấy năm biết bao nhiêu chuyện, từ không tới có, mà từ có tới không, biến chuyển trong óc tôi và dẫn dắt cho tôi đến ngày hôm nay có cơ hội diện kiến các bạn trong những cuộc Đại Hội của tâm linh. Đã nói tới tâm linh thì phải hưởng thượng trọn lành để phát triển về cõi bên kia, sáng suốt hơn, thanh nhẹ hơn. Đêm đêm chúng ta thực hiện để gạt hái những cái thực chất, cái sự sáng suốt là quan trọng.

Cuộc sống chúng ta có rồi, chỉ chờ một cuộc chết mình hẳn mới thấy là đạo chúng ta đến đâu. Càng tu càng dẫn thân trong đạo, hy sinh trong đạo, các bạn không có mất mát cái gì hết. Làm việc đạo tinh tấn, thực hành đứng đắn, và chỉ đường lối rõ rệt cho mọi người tự khai thác phát triển là chúng ta không còn độc tài và lợi dụng thì tội không còn, sẽ xóa.

Đức Phật sẽ xóa tội cho chúng ta nếu chúng ta là người thực tâm thực tình tu tiên, không lợi dụng tình thế, thì mọi sự sống của các bạn đều do chư Phật an bài, không có bao giờ bỏ bạn, Từ Bi cho đến Đại Bi đều cứu vớt các bạn. Cho nên các bạn phải ráng nghe cho kỹ những gì tôi đã thực hành, và kết quả cuộc sống của tôi. Nếu tính về đời tôi rất nguy hiểm, không có tiền, không có bạc, không có gì hết, nhưng mà tôi cũng vẫn có cuộc sống, và tôi cũng có cuộc sống chung hợp với các bạn để thực hiện tình thương và đạo đức. Các bạn đến đây là mong thực hiện tình thương và đạo đức. Chiến sĩ của Thượng Đế dần thân trong đạo để tiến hóa, không có mưu lợi. Mỗi kỳ Đại Hội đem lại mỗi gương lành tâm thức của chúng ta để chung học và chung tiên, an vui thanh nhẹ là điều quý báu nhưt.

Cho nên nhiều bạn đạo mỗi năm nao nức muốn đi Đại Hội, để tìm cái gì? Tìm lại cái niềm vui thanh nhẹ vô tả trong tâm thức của mọi người. Anh em vốn vẹn có mấy người cũng tổ chức được Đại Hội, nếu họ có tâm. Họ

có tâm hướng thượng thì tất cả hội tụ, cũng như các bạn lên Thiên Đàng. Các bạn đã từng đọc Thiên Đàng Du Ký các bạn thấy, ngày Đại Hội của Diêu Trì Kim Mẫu đâu có phải viết giấy mời như ở thế gian đâu, nhưng mà mọi người phải tự động tụ họp đến đó để dự cuộc họp. Những cuộc họp của Thượng Đế cũng vậy, ý Ngài chuyển một cái là mọi người phải biết hết, các nơi hiểu có cuộc họp của Thượng Đế. Cho nên chúng ta hướng về Thượng Đế, hướng về Phật, hướng về tâm linh thì một cuộc gì của chúng ta hội họp thì anh em cũng hớn hở tham dự; trừ khi những người bị hoàn cảnh trói buộc, đó là nghiệp đang vương vấn mà thôi. Chừng nào họ giải được một phần nghiệp, họ đi về Đại Hội rất dễ dàng, không có khổ đau. Thậm chí có nhiều người khổ không tiền, nhưng mà tâm họ hướng về Đại Hội họ cũng có cơ hội đi. Nhìn mấy người tu sinh đâu có tiền, nhưng mà họ cũng có cơ hội, tới ngày Đại Hội họ cũng danh dự được tiền họ đi. Tình thương và đạo đức ở chỗ đó các bạn.

Ngày hôm nay chúng ta về đây là về trong một khối tình thương và đạo đức, đang tập tành tiến hóa hướng dâng hạnh đức của chúng ta cho Thượng Đế, cho chư Phật. Các bạn dốc lòng tu thiền đêm đêm là các bạn tạo được hạnh đức, trăm hoa đua nở để dâng chư Phật, chư Tiên. Chứ các bạn không làm những điều kêu bằng bên ngoài, mà tâm thức không điều luyện phát triển là tự hại mà thôi, chớ không phải thấp nhang cúng Phật, Phật nhận đâu. Tâm các bạn hướng về Phật, tâm các bạn chịu tu, dẫn thân trong đạo thì các bạn mới kêu bằng người thật sự thấp nhang dâng Phật; chớ còn tâm thức mình không mở, lợi dụng cây nhang để làm gì, gán tội cho chính mình thôi, thực chất không có. Cho nên những người tu Vô Vi đêm đêm Soi Hồn, thấp cây nhang mười năm chưa sáng, đó là mới thật sự có tâm dâng Phật. Có nhiều người mười năm không sáng, nhắm mắt không thấy ánh sáng, nhưng mà đêm đêm họ cố gắng tu thì Phật cũng chứng à, cũng xóa được tội.

Cho nên nhiều người đã đạt được những

điểm tốt, nhưng mà đâu có hiểu, lòng tham con người muốn cho nhanh. Nhưng mà nhiều người tu chính mình không kiểm soát được mình, dụng pháp, Pháp Lý Vô Vi là tự kiểm soát hành động, đêm nay các bạn thiền được, đêm mai không thiền được là hành động không tốt rồi. Tâm thức nghĩ sai, nghĩ sai về cho người khác, và không dọn mình tiến hóa, không sốt sắng dọn mình tiến hóa thì không bao giờ đạt được sự thanh nhẹ, đó là tự kiểm soát lấy hành động của chính mình. Hồi ban đầu các bạn vô thấy thanh nhẹ, thấy sáng, thấy tốt, bây giờ càng ngày càng lu là tại sao? Tưởng là tôi mạnh rồi, mạnh rồi lo chuyện đời không, tâm thức không phát triển thì càng ngày càng lu, cứ hướng ngoại không à. Tất cả những cái gì các bạn học ở thế gian đều từ bên ngoài đem vô, chớ không phải từ bên trong phát triển; còn các bạn đêm đêm tu học thì từ bên trong phát triển, thì lúc đó các bạn mới thấy giá trị của chính bạn và khả năng của chính bạn.

Đến đây tôi nói cũng có hơi dài, tôi mong

các bạn có thì giờ nghe qua để tự hiểu, tự thức, và tự xây dựng cho chính mình trong chu trình tiến hóa tâm linh. Ngày hôm nay chúng ta có những cái Đại Hội quý báu này, chúng ta phải tận hưởng sự thanh nhẹ của chính mình, phát triển sự thanh nhẹ của chính mình.

Cảm ơn sự hiện diện của các bạn.